

TĚLOVÝCHOVNÁ JEDNOTA
KOTVA BRANÍK

2/1988

CESTOU

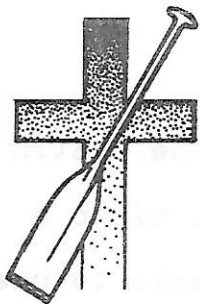
a ŘEKOU

O B S A H

str.	1 ... Za Ing. Vratislavem Teklým
	4 ... Být členem neznamená jen brát
	5 ... Jak jsme kufrovali ...
	7 ... Vedáci na suchu
	10... Táborák "de luxe"
	12... Jak Beříkovi vytryskly slzy
	14... Liptovská Mára 88
	18... Kulatiny ...
	19... Společenská rubrika

Oběžník "Cestou a řekou" je určen pro členy TJ. Kotva Braník.

Číslo 2/88

Za Ing. Vratislavem Teklým

Hrstka našich členů, kteří se mohli včas dozvědět
o úmrtí Ing. Vratislava Teklého dne 26. září t.r.

se přišla rozloučit s ním do strašnického krematoria, kde za zvuků Smetanovy Vltavy jsme doprovodili na poslední cestu našeho člena, kterému vděčíme, že jsme mohli pro nás kritických letech 1938 až 1940 zůstat ve společné jednotě a ve společné loděnici. Roku 1938 bylo počato s úpravami pravého břehu Vltavy, aby se zabránilo škodám, způsobovaným velkou vodou a odchodem ledu a počala se stavět zvýšená sypaná hráz. Naše stará lodnice na severní straně laguny branických ledáren musela ustoupit a jejíkož pražský odbor Klubu československých turistů, jehož jsme byli členy, odepřel převzít případnou novou stavbu a doporučil nám, abychom se rozešli a vstoupili do stávajících vodáckých klubů, byla naše situace zoufalá. Zde se ing. Teklý ukázal ve své velikosti. Mnohými jednáními na různých úředních místech se mu podařilo získat příslib místa pro stavbu nové loděnice na našem dnešním pozemku a po konzultacích v ústředním výboru KČST bylo rozhodnuto, ustavit samostatný odbor KČST Praha XV / tehdy Braník/ a provést stavbu ve vlastní režii. Bylo to odvážné rozhodnutí. Pražský odbor KČST nám předal holé stěny loděnice bez jakéhokoliv zařízení, naše pokladna byla prázdná, avšak ing. Teklý věřil, že členstvo bude schopno velkých obětí finančních a dobrovolnou prací uskutečnit celou novou stavbu. Jemu se postavil po bok ing. Veselík, který svým nadšením dovedl strhnout členstvo a vyburcovat je k provedení téměř nemožného úkolu a převzal od ing. Teklého stránku propagační. Jeho příklad a letáčky podepsané Černým korsarem provedly úkol, pro který

ing. Teklý neměl dobré předpoklady.

Podle plánu ing. Teklého měla být celá loděnice opatrně rozebrána, materiál přenesen přes lagunu na dnešní místo a znovu postavena v poněkud rozšířené podobě. Znamenalo to ušetřit každé prkno a každý hřebík. Přes to, ale nebylo možno provést stavbu bez dalšího materiálu. Začala právě druhá světová válka, okupace naší republiky Hitlerem a naprostý nedostatek nejrůznějšího materiálu, který se nacistům hodil pro válečné účely, mimo jiné i stavebniny, na které bylo nutno si vyžádat zvláštní povolení, od německých úřadů. Byl to opět ing. Teklý, který dovedl vyřešit tuto těžkou situaci. V posledním okamžiku, kdy ještě byla volná doprava se Slovenském, tehdy již samostatném, se mu podařilo získat dva vagony řeziva z Liptovského Hrádku a současně i slib ústředního výboru KČT, že uhradí částku Kčs 30.000,- za toto řezivo. Tento příslib byl projevem naprosté důvěry vedoucích činitelů KČT, především jeho předsedy Dr. Páska a dalších členů ústředního výboru, kde jsme mezi své příznivce mohli počítat s profesorem Dr. Radimem Kettnerem, jednatelem Dr. Bryndou a dalšími. Nelze si dobře představit, že by členové ústředního výboru KČT svěřili tak velkou částku peněz někomu, o kom by nebyli přesvědčeni, že je schopen zvládnout tak veliký úkol.

Za velkých finančních obětí našich členů a po mnoha desetitisících zdarma odpracovaných hodin jsme mohli koncem roku 1940 otevřít novou loděnici. Lze říci bez nadsázky, že nebyť iniciativy, schopností a nezdolné energie ing. Teklého, doplněné nadšením a přesvědčivými argumenty ing. Veselíka, že by naše loděnice nikdy nestála.

Je těžko vyjmenovat vše, čím dalším se ing. Teklý zasloužil o rozvoj kanoistiky a turistiky. Byl členem ústředního výboru Klubu československých turistů, členem výboru Svazu kanoistů, kde mimo jiné zastupoval všechny odbory KČST, pěstující též kanoistiku, členem výboru naší jednoty, kde za obtížných časů býval předsedou, po roce 1950 i členem ústředních složek ČSTV, organizátorem mnoha závodů včetně mistrovství Evropy kanoi a kajaků v Praze roku 1933, iniciátorem a organizátorem jízdy zdatnosti na Sázavě z Týnce roku 1938 a později, organizoval a stavěl po jedenáct let od roku 1939 do roku 1949 mistrovství slalomu na Berounce, v Troji a pod Jiráskovým mostem, získal pro vodáky téměř 80 krásných tábořišť na našich řekách, je autorem stěžejního díla našich vodáků kilometrůž českých řek, vydanou v roce 1933, po které později sledovaly kilometráže moravských a slovenských řek, autorem řady vodáckých publikací, vedoucí řady kursů a přednášek, projektantem řady loděnic, projektantem vodáckého stadionu na Císařské louce, konstrukterem 4 typů skládacích kajaků Letov vynikající úrovně. Jeho poslední velké dílo je projekt a vedení stavby rekonstrukce naší loděnice v sedmdesátých letech, kde lze tvrdit, že bez jeho přispění by se celá stavba značně prodloužila a zdražila.

Odešel tiše, jak byl vždy zvyklý.

Ing. Emil Lášek

Být členem neznamena jen brát

Naše tělovýchovná jednota má ve svých čtyřech oddílech téměř 600 členů. Někteří jsou aktivní, někteří již méně a někdo zůstává členem jen pro výhody, které mu toto dává. Nemí jich třeba mnoho, ale přece. Je pravda, že brigádní povinnost v loděnici se stala v poslední době jaksi podivnou, občas i nebylo co dělat a nebo se nacházela práce pro práci.

Tohle se ovšem v současné době mění. Protože autokemp nám dává mnoho pro naši sportovní činnost, je třeba si uvědomit, že je občas nutné něco opravit, něco postavit či zbourat.

V současné době je potřeba přistavit sociální zařízení /sprchy a WC/ pro autokemp a rekonstruovat kotelnu. Všichni víte, jak obtížně se dnes cokoli shání, povoluje a vůbec dělá.

Proto výbor jednoty žádá všechny členy, kdo může pomoci v čemkoli - je vítán. Je potřeba sehnat pracovníky na pomocná řemesla při výstavbě, což lze řešit jak brigádou, tak i finančně odměnit, dále sehnat některé díly regulační techniky pro kotelnu a podobně.

A protože chceme mít i místnosti a okolí hezké pro naši činnost, je potřeba udělat další úpravy přímo v budově a jejím okolí a to by snad brigádou šlo. A snad těch 5 hodin není tak moc a není potřeba na nich skončit, nebojte se občas udělat víc než je povinnost !

Co si uděláme to budeme mít !

Výbor TJ

Jak jsme kufrovali kolem Lipnice

Autokarový zájezd odvětví turistiky měl 14. května 88 vyrazit i s loďmi, ale ohlášený nízký stav na navih tocích a obzvláště na stvořidlech zredukoval náplň zájezdu na čistou pěšáckou. Počasí slibovalo pěkný den, usmívala se i paní pokladní na zastávce dráhy ve Smrčíně, byť se mohla urazit, než splnila všechna přání o štenly do turistického záznamníku a zápočtových cest, a to neprodala ani jedinou jízdenku. / pozn. kdy-pak se už přestane s tím razítkovacím byrokratismem po hospodách ?/

Sázava měla vody tak na vypůjčený kajak, na koupání bylo ještě brzo, tož jsme koukali po hezkých sceneriích, kamenných stádech v řece, skalách a kytičkách, živé útvary nevyjímaje. Roztroušení jsme sledovali značky podle vody a pak pěkným kr-pálem do Dobrovítovy Bhoty. Tam, u autobusu pár lidí chybělo, včetně malé Lucinky. Prý šli dál pořád podle vody. Hledání, stálo trochu potu, ale po nějakém čase se objevili, sice z jiné strany, ale všichni. Zatím chrti vyrazili na další etapu, na Melechov. Zalesněný vršek s rozhlednou má přes 700 m, už Husité ho znali a dělali tam tábor lidu a partyzáni se naň snaželi z oblak v 45. Klíč od rozhledny - podle návodu na mapě - neshánějte. Všechny smky okolo ní jsou vysoké. To konstatoval i náš rychlý předvoj, tak se nezdržoval a motal si to dál po zelené. Jenže si asi obrátili kompas a místo na jih šli na sever. V Rejčkově na místě druhého srazu se vyhlásilo pátrání FKÚ. Slidičům, vybaveným našim autobusem se podařilo kufrovačky nalézt na silnici od Ledče.

Teď už zase jsme všichni dojeli autokarem na Lipnici, známou pobytem Jaroslava Haška, po němž tu zbyla chaloupka a hostinec. Je tam i hrad ze 14. století, částečně renovovaný, se zajímavými sbírkami sklářských nástrojů a zachovalým "prevítem". To je komůrka s kamenným sedátkem s kulatým otvorem, kterým je možno se dívat dolů na lidi v hradaím příkopě. Dříve se tam rytíři nechodili dívat, měli jiné starosti a dole stejně nikdo raději nechodil. Tentokrát se tam zatoulal malý Vašík, a protože je družný, chytil se jiné party a rodičům nadělal starosti. Našel se brzy.

Poslední úsek vedl z Lipnice do Humpolce, lesem po hřebeni. Na odbočce na vršku stojí zřícenina hradu Orlík taky za 14 stol. Pár zajímavých zbytků zdí, sklepů a v jedné podlaze nezakrytá díra do hladomorny, z níž ani dnes nevede uniková cesta. Byla temná, asi hluboká, kosti nebylo vidět.

Humpolec je staré město se stavbami ze 12. století, kdysi se tam dolovalo stříbro. My jsme vydolovali v hotelu pár večerů a razítek, pak jsme zaplnili náš autobus a spočítali se. Nikdo nechyběl.

Kdyby někdo chtěl naše putování zopakovat, najde to na mapě Českomoravské vrchoviny - sever nebo Pelhřimovsko

Dobré pořízení přeje

otec Havelka

Vedáci na suchu ...

I vedáci umí chodit pěšky. Sice se dneska na vedě jezdí celý rak, ale přece jsou i období, kdy vedy není zrovna nejvíc a pak je lepší se projít. A protože roviny nás zrovna netáhnou, tak do hor a samozřejmě kolem řeky.

Tak vyrazila předposlední listopadovou sobotu vedácká vládež na pěší výlet do frýdlantského výběžku. Ráno na vládežnické jsme se všichni sešli kupodivu včas a hned vyrazili do Kbel k Boříkovi, který samozřejmě nechal doma jídlo. Pak ale přece jen za střídavého počasí jsme odjeli do Jizerských hor. Již od Liberce to fučelo a sněžilo jak v zimě, takže pláštěnky byly uloženy na dno ruksaků a na své si přišli rukavice a čepice. Po příjezdu na Smědavu jsme vyrazili zasněženou plání, kde ještě nedávno býval les, směrem ke Štelpichu s touhou projít se lesem a přes Brýdlanstské cimbuří a okolo hory Jizery dojít do Bílého potoka. Jenže touha po procházce lesem byla marná, místy jsme hledali v batohu mapu Krušných hor místo Jizerských, tak podobné jsou si teď ty kopce. Les je jen tu

a tam mezi pláněmi s rozrytou zemí a vytrhanými pařezy. Naše snaha vylézt na Frýdlantské cimbuří byla nakonec neúspěšná. Díky novým silnicím, starým mapám a nedostatku lesů jsme se nakonec asi po 7 km kolečku vrátili kilometr před Smědavu. Protože foukalo, tak jsme se o druhý pokus ani nepokoušeli a sešli na Smědavu a okolo říčky Smědé dolů do vsi Bílý potok. Říčka Smědá nás za to zaujala natolik, že jsme si slíbili vrátit se sem na jaře s loděmi. V hotelu "Poledník" jsme se zahřáli čajem a dumali co s načatým odpolednem, protože do ubytovací tělocvičny ve Frýdlantu jsme mohli až v 18 hodin a ty tři hodiny sedět v autobusu se nám nechtělo. Tak hurá na hrad. Jenže památkáři si zřejmě myslí, že turistika je záležitost sezonní a tak hrad Frýdlant byl uzavřen. Alespoň jsme ho obešli a na informační tabuli před hradem zjistili, že je zde také rozhledna. Hledáme rozhlednu. Na naše dotazy "kudy?" odpovídají místní skoro vždy - "na most a doprava". Je až neuvěřitelné kolik má Frýdlant mostů. Přece jen jsme rozhlednu našli, už za soumraku. Naštěstí byla taky uzavřená. Je odtud prý výhled až na Ještěd. Ale otevřeno má jen v květnu až září a jen v sobotu. Naštěstí okolí rozhledny je pojato jako sportovní areál se šplhacími lany, překážkovou dráhou a podobně a tak se tam všichni /až na ty líné a zmrzlé/ vyřídili. Už za tmy hledáme tělocvičnu. Samozřejmě ji nacházíme za mostem vpravo. Jenže tam ještě sportují. Po krátké dohodě jsme přece jen vpuštění a jestli prý si zahrajem fotbal. Tak děcka vaří večeri a fandí a my se pouštíme do dvousetové fotbalové bitvy: Slovan Frýdlant - Kotva Braník. Obstáli jsme čestně, první set byl náš 10 : 7, druhý pro domácí také 10 : 7. V penaltovém rozstřelu to bylo 1 : 1. A pak už taďy byl sportovní večer "žactva zvláštní školy v přírodě" Kupodivu si nikdo nic nezlomil, nespádl z kruhů, ani mu nebyla uražena hlava při vybíjení.

Ráno disciplinovaně se odjelo téměř včas. Sněhu bylo víc a tak jsme to zkusili opět na Smědavu. Tentokrát s pokusem o přechod do Kořenova. Jenže hned při našem odchodu Boříkovi ukouzl autobus a tak jsme ho tahali traktorem a dobře to dopadlo. Všichni až na ze soboty opuchýřovanou Petru se bredili po kotníky novým sněhem a už na Jizerce byl kdekde přemečen.

Tam jsme se trochu prohřáli čajem a polívkou a pokračovali dál pod Bukovec a podél Jizery dolů do Kořenova.

Sníh stále přibýval a nakonec přišel i les a tak cesta se stávala pomalu i pohádkově zimní. Jen kdyby nebyly ty prozáčecné boty. Nakonec jsme do Kořenova došli a Bořík nikde. V Martinšském údolí zavírali a říkali, že autobus jel nahoru na Polubný. Tak jsme začali hledat. Protože dětem už umrzali nohy, tak jsme zakotvili na nádraží v Kořenově a vedoucí se vydali několika směry hledat autobus.

Na nádraží zatím všichni boty a ponožky dolů a nohy zabalit do bundy, čepice nebo šály či rukavic. Nikomu nic neumrzlo.

Autobus se přece jen našel a tak jsme se různě navzájem odnesli do jeho tepla a pak nám bylo hej. Nakonec přestože na suchu jsme jako vedáci skončili alespoň s těma mokrejma nohama. A všem se první pozdrav zimi líbil.

/Vojta Jančar/

Táborák "de luxe"

jsme měli letos v červnu /25-26.6.88/ na Lenoře na společném zájezdu OPT a OLT. Příliš nepršelo, a tak jsme si Šumavy užili pěšky i po vodě. Řidičem autobusu tentokráte nebyl Bořík, ale "Golem" postavou. S Boříkem měl společnou jen zálibu v rozdělávání ohýnků. Z vlastní iniciativy v Šumavské rezervaci naložil pár polen z metru, soušky, a zelené chvojí a co čert nechtěl zrovna, když jel s prázdným autobusem a my po vodě, potkal strážce Šumavského národního parku. Dříví ho stálo 200,-Kčs pokuty a dlouhou diskusí. Svatava z toho byla na infarkt a celý večer ani nemluvila. Takže odpovídající atmosféra pro táborák se jaksi nevytvořila, i když nám to dříví nechali. Golem si rozdělával ohýnek, když už tak draho zaplatil s předsevzetím, že ten materiál spálí, i kdyby měl u ohně sedět až do rána. Přesto zbylo paliva ještě pro pionýrák. Stejně má oheň mocné kouzlo - probouzí v lidech, ač civilizovaných, pudy neandrtalských předků. Díky odpadkům, které u ohnišť naši předkové zanechali, můžeme soudit o tom, jak si žili. Součastníci díky vydo- bytkům civilizace, odhazují také flašky a plechovky, ba i vy-

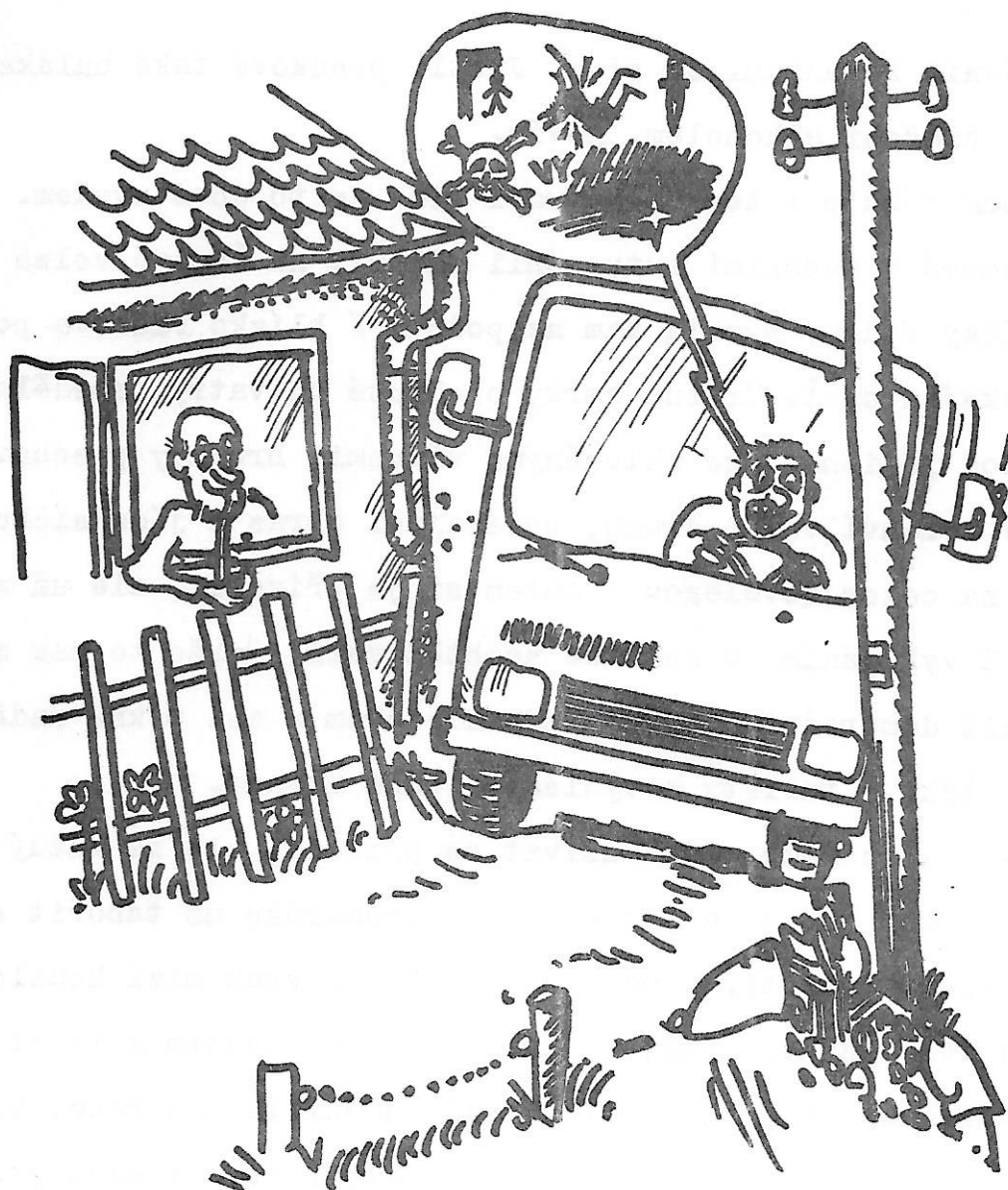
dláždí trávník korunkami od piva. Jestli předkové také hulákali u ohně, zmoženi alkoholem, nevím.

Na Soumaráku při té koncentraci lidí je to dost zvykem. Dokud Golemové s osobními auty mohli tábořit na Šumavě volně třeba u říčky Vydry, bývala tam na podzim / blízko Fialova pomníčku/ pěkná spoušť. Krásné smrky ožehnuté od vatry, rozdělané přímo pod jejich nízko skloněnými větvemi, hromady plechovek od konzerv a lahví všeho druhu, podávající obraz o jídelníčku rekreantů za celou dovolenou / autem si je přivezli, ale už neodvezli/. S vykopáním WC se také neobtěžovali. Takže to pak museli uklidit domorodci s pořádným nákladákem a asi pěkně nadávali na měšťáky - turisty a vyhlásili CHKO Šumava.

Všichni sice máme právo užívat se přírody, ale ne každý se v ní umí chovat. Proto se jinde než na Soumaráku už tábořit nesmí. Na maxi- tábořišti, k mé velké lítosti, však mizí kouzlo dřívějších útulných táboráků se zpíváním, vyprávěním a letní hvězdnou oblohou. Večer už není slyšet šumění lesa a řeku, ale řev sousedů, případně tranzistoráků či televize. A i když jsou na Soumaráku kontejnery na odpadky, dost pokladů v trávě ještě zbyde. Skautíci a KČT kdysi razili zásadu, že místo po táboření musí zůstat čisté a neporušené.

Ruku na srdce - dodržujeme to vždycky i my sami ? Jako organizovaný turista nakonec musím, chtěj nechtěj, cítit spíš s ochránci Šumavy. A proto - bijte Golémy!

Vlačka Halámová

Jak Boříkovi vytryskly nervy

Každý zájezd na vodu sice začíná stejně, ale vlastní průběh je neopakovatelný. Tentokrát jsme zase jeli Lužnici z Tábora /17-18-9.88/, bylo dost zima, přšelo a slabší povahy se odhlásily. Bořík byl, asi k vůli počasí, taky nenaloženej a tak dávali na vodu ještě v Táboře na nábřeží, abychom si užili tábořské jezy. Vedoucí zájezdu Slavík plánoval, že se bude tábořit na Harrachovce, protože Lužničanka už měla po sezoně zavřeno.

Bořík nic zlého netuše, odbočil z mostu k vodě a ke mlýnu, kde obyčejně začínáme. Tentokrát to bylo "jestě kousek", nastalo opatrné plížení, vypočítané doslova na centimetry, uzoučkými vlásenkami podle vody. Před lety tam vodáci se starými autobusy běžně zajížděli, jenže Karosa je o maličko širší. Křoví se tře o záovnní lak, zrcátka a vlek těsně míjejí zdi a ploty. Bořík je na pokraji infarktu, co mu řekne garážmistr a že mu hoří spojka a cesta že je podemletá a pokřikuje o různých částech lidského těla a jeho funkcích jako každý správný nasinec ve vypjaté situaci. Přesto jsme na Harrachovku projeli bez úhony. Macucané mraky visely nízko a hrozily nočním lijákem. Vidina, že by mohl ráno na louce uvíznout / ne poprvé/ Boříka vybičovala natolik, že se ihned otočil a prohlásil, že tam se nocovat nebude a jel zase zpátky. A tak jsme poznali jiné a velice pěkné tábořiště - autokemp Knížecí rybník kousek za Tábořem. Je v lese opravdu u rybníka a má přímo mezinárodní úroveň. Bořík se uklidnil teprve druhý den, když našel pořádnou hromadu hříbků. Jak se zdá, drží československý rekord, protože s Karosou a vlekem na Harrachovku asi ještě nikdo jiný neprojel. Slavíkovi by zas patřila medaile za velkou dávku diplomacie a za to, že mu naopak nevytekly nervy z Boříka.

Není to s ním lehký

Vláška Halámová

Liptovská Mara 1988

to byl "pracovní" název planované turistické dovolené na srpen 1988, s kombinovaným programem : hory - řeky - surf. Hor je kolem Liptova - nížiny na horním Váhu - víc než dostatek. Řeky jsou tam čilé, čisté, čarovné. A na surfování je Mara, vodní nádrž na Váhu o rozloze přes 20 km². Autobus a vlek lze zajistit, na stanování nejvhodnější bude kemp u Mary.

Vždy je všechno trochu jinak. Známí nás odrazovali od kempu na Maře a když jsme tam časně ráno dojeli, nikomu se nelíbil: nehostinný, plný aut a přívěsů, větrný, koupání nevábné. Odjeli jsme dál, na vykořespondovaný autokemp za Demänovou. Ukrytý ve svahu pod lesem splňoval naše představy - loučka pro všechny stany s dalekým výhledem, bez aut. Jenže byla už za hranicí kempu brzy ráno tam bačové vodili ovce. Jejich malé zvonečky dělaly takový rámus, že jsme babu tisíckrát prokleli. Věděl to, ale asi čekal na flásku. Měl smůlu, zapracovala paní recepční.

V řekách bylo vody málo. Ani Váh nad Likulásem nebyl dostatečně průjezdný pro kanoe a kajakáři byli solidární. Kdo ale chtěl, povozil se po moři zvaném Mara. Třebas i jako doprovod nových adeptů na prknech. Surfování se vyvedlo. Ne, že by se nepadalo, padali, pod plachtu i na ni, ale voda byla příjemná a větřík mírný, kde kdo si to zkusil i dostal chuť na další lekce.

Nejlépe dopadl pěší program. Ze 14 ti dnů jen jeden den byl deštivý, jinak teplo až pařák. Na sobě většinou jen boty a plavky, na zádech malý batůžek s denní dávkou potravy. Na hřebenech válnul svěží vítr, v údolí příjemně. Ze široké palety plánovaných

výletů zůstal jediný nesplněný, s horským vůdcem na Gerlach. Názvy míst, vrcholů a dolin v sedmi navštívených lokalitách - Nízkých a Vysokých Tatrách, Roháčích, Liptovských holích, na Velké Fatře, v Slovenském ráji a Súlovských skalách - by zaplnily víc než celou stránku. Alespoň některé z těch nejzajímavějších: Čertovica, Lajštoch, Ďumbier, Chopok, Krakova Hora, Velký Bok, Osobitá, Ostrý Roháč, Smutné sedlo, doliny Demänovská, Žiarská, Jamnická, Koprová, Tichá, Látaná, Janská, Prosiecká, Kvačanská. Spočítáno dohromady, dalo to na hlavu přes 200 km a na 6000 m převýšení. Ale nebyla to jen honba za kilometry a razítky, byly to i krásné výhledy na vzdálené hory, pěšinky po ostrých hřebenech pod nebem, temné rokle ve skalách, jezírka a potoky s koupáním v ledové vodě i koupaliště s termální vodou, salase s žiářicou, nádhera pozdních květů na horských loukách a temné lesy plné borůvek. Vzpomínat budeme i na bouřku v kaňonu Hornádu, nevlídná mračka nad Rovnou Holou, chlad v Krupovom sedle nebo kopřivy na louce pod Velkým Bokem.

Ne, nechodili jsme v jednom štrůdlu. Vybírali jsme si lahůdkové trasy zajišťované některým z našich vůdců, podle vlastní chuti a schopností. Kdo neměl na hřebenovku ze Smutného sedla přes Roháče, šel spodem přes Žiarské sedlo a taky viděl, v jiném uhlu, nahoru i pod sebe. Nic netratil ten, kdo si dlouhou trasu z Chopku do Sv. Jána zkrátil přes vápencový masiv Krakovy Hole s obrovským amfiteatrem nad Demänovskou dolinou, odkud jsou všechny sjezdovky jako na dlani. Slušná makačka je túra Tichou dolinou přes sedlo Závory do Koprové. Ale ani ti, kteří si dali

jen tu kratší. Koprovou dolinu na Temnosmrečanská plesa to neměli snadné, odměnou jim bylo slastné namočení do jezera ve výšce 1674 m. Vajanského vodopád pod Temnými smrečinami je hodně vysoký, zdálky viditelný, ale z blízka vás moc neuchvátí. Mnohem menší takový salonní vodopád je v Prosiecké dolině je stranou hlavní cesty, padá přes vápencové stěny a v suchém létě jen blahodárně stříká na sluncem rozpálenou kůži. Jako okno do nebe je Okno v Ohništi. Moc připomíná nám dobře známá Okna v Julských Alpách. Vždyť je taky ze stejného materiálu, bílého vápence. Z něho se vytvořili i nejkrásnější kamenné krajky pod zemí, v Demánovských jeskyních. Jiné jeskyně, studené, plné ledu byly ukryty pár minut cesty od našeho tábořiště. I tam jsme zašli a moc nedýchali, abychom tu krásu vlastním dechem nezničili.

Bohatý program, ale jestlipak na to všichni stačili? Věk nebyl na překážku, stačili všichni, od 5-ti do 80-ti let. I nějaký ten svátek a narozeniny stačili oslavit. O večerech se vařilo, vymýšlelo co zítra, i se zpívalo. Fixín přivezl svou proslavenou harmoniku a hrdla starých i mladých vodáků se přidala. Jeden večer byl v gala. V kempovní restauraci jsme si nechali udělat pravé halušky s brynzou, něco k tomu a bylo nám dobře.

Že někdy něco nebylo jak bychom si přáli - to je přece normálka. Že teplá voda v umývárně tekla jen půl hodiny ráno? Vždyť se navečer zase vykoupáme v Maře, na "naší" pláži, to budou zase rybáři koukat! Že nám ovečky trochu zaneřádily louku? No co, je jejich, tak to zase před stany vymeteme. Že těch 14 dní bylo málo? Vždyť napřesrok můžeme jet zase.

Nesmím zapomenout na našeho řidiče. Udělal nám pomyslení, objížděl doliny, aby svezl zatoulané, navečer dovezl k Maře na koupání, ráno při odjezdu byl přesnější než vedoucí, nečmlouval, dříví na táborák navozil, houby usmažil i túry nám chtěl plánovat - Z Čertovice rovnou na Šturec, ať se jednou trochu projdete ! O tom, jak jsme se s ním hledali v Bílé Vodě, vsi pod Vlkolíncem dlouhé nejmíň 2 km, by se dalo dlouze vyprávět. Proto i jemu díky za dobrou pohodu.

Tentokrát nás bylo - s malým prostřídáním po týdnu - 43 dospělých a dětí. Nemáme napřesrok objednat raději 2 vozy?

Táže se

otec Havelka

Kulatiny, kulatiny ...

V obecném jazykovém povědomí se ustálil názor, že co je kulaté nebo aspoň oblé, je pěkné, milé, příjemné či sexy. Pro příklad uvádím peníze /mince/, pěkný pivní džbánec, malé štěňátko jako váleček či žena s příslušně velkými oblinami na příslušných místech.

Platí to i o oslavě kulatin členů a členek naší TJ. Teta Jana Našincová tyto akce dělat umí se vkusem a taktem. Bylo tam všechno, intimní stělování, pohostění s ochotnými pážaty z vodáckého dorostu, kulturní program /tajemně historický snímek "Ze soboty na neděli", básně Fráni Šrámka - Písecká.../

Takt potřebuje Jana hlavně proto, aby vysvětlila hlásícím se hostům, že dotaci má jen pro oslavence a že i zasedací pořádek je tomu přizpůsoben - hosté by se mohli cítit odstrčení a diskriminováni.

V úvodní řeči Mirek Rudiš porovnával činnost jiných jednot jimžž prošel a v nichž vždy agresivnější skupina vmutila svůj program a své zájmy i ostatním členům bez ohledu na jejich zájmy, věk a možnosti. V Kotvě se daří uskutečňovat mírovou koexistenci různých sportovních zájmů a na zájezdech se shodnou dvacetiletí s osmdesátiletými, což je velké aktivum v mezilidských vztazích.

Hodně se vzpomínalo na ty, co už mezi námi nejsou a na mnohé jiných zážitků a příhod. Kotva by potřebovala svého Jacka Londona, aby napsal sbírku příběhů jako "Tulák po hvězdách". Dlouho a marně se čekalo na příslibenou účast kytaristy Jirky Dlouhého. Posezení kulačáků by se zpěvem a kytarou bylo určitě veselejší a kolektivnější.

Tak snad až při repríze v roce 1993.

/redakce/

V běžných denících se tomu říká společenská rubrika, u nás drby ale proč to nerozkecat !

Tak se nám ta holka vdala Kdože? Inu Andrea Rudisová ...

a kohože si vzala ? No přece Pavla Klimuškina. Takže se nám i žení hoši ? Ano Jirka Slavík je již muž ženatý !

Přejeme jim do peřejí a kaskád života co nejméně cvakanců a když nastanou, tak aby z nich dobře vyeskymovali.

A nyní pozor! Máme nové babičky a dědečky !

Teta Pýchová zásluhou Kateřiny a Honzy vlastní / dle jejich slov/ nejkrásnějšího vnuka Marka .

Otec a teta Havelkovi jsou trojnásobnými prarodiči. Do třetice všeho dobrého chodí chovat příčiněním syna Vladimíra vnuka Ondřeje.

A nyní ten nejlepší bombonek - hlava, krk i trup vodáctva Jirka Škranc je dvojnásobný dědek a dobře mu tak ! Dcerunka Vladěna s manželem Svátou povili druhou dceru tentokrát Magdalenou !

Rodičové Příbylovi jsou pyšní na svého černoookého vnuka jinak syna Jiříny a Tomáše.

Srdečně vítáme nové adepty členství a rodičové snažte se ať z těch dítek vychováte další Kotváky. K tomu vám dopomáhej kde kdo i naše blahopřání.

Pozn: Pokud přicházíme se zprávou opožděně, tak proto, že se v minulém čísle něco někde zatoulalo do spodního šuplete .

Pokud jsme vynechali, tak zase proto, že se "to" ke mě nedoneslo. Budeme vděční za zprávy na linku loděnice nebo 423003.

A nyní to smutné :

Nikdo nejsme pánem nad svým životem a jsou zákonitosti života, proti kterým nic nezmůžeme. A tak již nikdy se nesejdeme s veselou Eliškou Baštovou / jak hýřila náladou a optimismem před rokem na setkání " kulaťáků"?

Všichni kdo jste ji znali, zavzpomínejte a nezapomeňte !

